

Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg

Lohkoppelweg 31a, 22529 Hamburg

“ Glasul celui ce
strigă în pustie :
Gătiți calea
Domnului,
drepte faceți
cărările Lui ”
(Marcu 1, 2)

Nr. 6 Octombrie 2010

Calea

HAMBURG ARE NEVOIE DE O BISERICĂ ROMÂNEASCĂ

Sunt, la ora actuală, în jur de 3000 de români care locuiesc în Hamburg, conform statisticilor oficiale. Este un număr important, mai ales dacă avem în vedere capacitatea acestor oameni de a contribui într-o oarecare măsură la bunăstarea acestui oraș. Fie că sunt veniți la studii, fie că lucrează, fiecare dintre ei își are aportul, mai mic sau mai mare, pentru ca viața orașului să decurgă firesc. Mulți dintre acești oameni au fost absorbiți de cultura germană, s-au integrat, asta dacă nu au fost chiar născuți aici.

Integrarea aceasta socio-culturală este, însă, în multe cazuri, greșit înțeleasă. Ea este echivalată cu înlăturarea tuturor elementelor de „românitate”. Din păcate, printre aceste elemente (îndrăznim să spunem cel mai important dintre ele) este și credința creștin ortodoxă. Ne amintim sporadic de ea, în momente-cheie ale vieții, când, în loc să venim să cerem mila lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa, venim mai curând să ne „cerem niște drepturi” de creștin ortodox: dreptul ca pruncii să ne fie botezați, dreptul de a fi cununați sau dreptul ca locuințele noastre să fie sfințite.

Așa se face că statisticile acestor „servicii religioase” sunt îmbucurătoare. În cei trei ani de când există Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” s-au săvârșit peste 100 de Botezuri, dintre care în jur de 40 numai de la începutul anului 2010. În fiecare an au loc 50-60 de sfințiri ale caselor, sunt colindați de Crăciun și binecuvântați de Bobotează toți cei care își exprimă dorința în acest sens. Cununiile, parastaturile (de prisos să menționăm Spovedaniile) se fac și ele „la cerere”. Da, aceste statistici sunt îmbucurătoare. Mai puțin optimistă este, însă, situația prezenței la sfintele slujbe și a implicării efective în viața Parohiei. Sunt înscrise, la ora actuală, 300 de persoane în Parohie, adică 10% dintre românii care (oficial) se află în Hamburg. Dintre aceste 300 de persoane, o parte vin din orașe mai îndepărtate, astfel încât vorbim de o Parohie care, din punct de vedere geografic, se întinde pe 150 de kilometri în jurul Hamburgului. Formularul de înscriere cuprinde și angaja-

mentul celui care semnează de a susține, după posibilități, Parohia din punct de vedere financiar. Acest angajament este respectat de aproximativ 25% dintre cei care au semnat. Este inutil să mai adăugăm că, în final, numai în jur de 100 de persoane frecventează cu regularitate Biserica.

Cu acest cuvânt am atins punctul cel mai important al acestei scrisori. Tot ce am expus până aici stă mărturie a faptului că avem nevoie de o Biserică ortodoxă românească în Hamburg. Știm cu toții că, la ora actuală, slujbele se țin, în mare parte, într-o biserică Catolică închiriată și că uneori ele au loc chiar și în sufrageria casei parohiale. Însă acestea presupun, până la urmă, excepții (în limbaj religios, pogorăminte, adică relativizări ale regulilor, ale Canoanelor) care se fac de dragul lui Dumnezeu și al oamenilor care vor să fie în preajma Lui. Toate minoritățile ortodoxe mai importante (cea rusească, cea grecească, cea sârbească) beneficiază de propriile lor lăcașe de cult, unele chiar de câte două. Din 1993, de la înființarea Mitropoliei Ortodoxe Române pentru Germania, Europa Centrală și de Nord, în a cărei eparhie se află și Parohia noastră, zeci de orașe au început să rodească din credința ortodoxă și să se înființeze ca parohii, pentru ca mai apoi să își aibă propriile lor biserici. A venit momentul să contribuim și noi mai activ la un asemenea proiect, căci Dumnezeu ne-a pus în față o astfel de oportunitate.

Vă scriem toate acestea pentru a vă pune la suflet că s-a ivit momentul să săvârșim un lucru împreună. Nu este orice fel de lucru, ci o ctitorie, și știm că la fiecare Sfântă Liturghie ortodoxă, de oriunde, ne rugăm Domnului „pentru ctitorii Sfințelor noastre Mănăstiri și Biserică”. O Biserică nu dă faliment, o Biserică nu se demodează, nu se devalorizează, ci dimpotrivă. Cu fiecare generație de creștini drept măritori care trece prin ea, o Biserică se îmbogățește, se înnoiește și capătă mai multă valoare. O Biserică este o „investiție” pentru veșnicie și, dacă – din mila și cu ajutorul lui Dumnezeu – o realizăm, o avem pentru totdeauna, în viața aceasta și în cea ce va să vină.

AR PUTEA FI BISERICA NOASTRĂ

“Însuși, Doamne, Care ai întemeiat cu negrăită înțelepciune Biserica Ta, ascultă rugăciunea noastră în ceasul acesta și în orice zi Te vom chema; privește cu milos-

Intrarea în Kapernaumkirche. După cum se vede, clădirea este ca și părăsită și are nevoie de reparații serioase

tivire asupra noastră, a celor ce cu umilință și cu stăruință ne închinăm Ție și binecuvintează dorința noastră sfântă de a avea, spre slava Ta și spre mântuirea noastră, propria noastră biserică, al cărei prag trecându-l, împreună cu toți semenii noștri, să Te laudăm pe Tine, Doamne. Trimite peste noi harul întru tot Sfântului Tău Duh, izgonește dintre noi duhul viclean, înșelător și pricinitor de dezbinare, unește-ne într-o inimă și într-un cuget, binecuvintează-ne întru toate, dăruiește-ne putere și tărie, îmbărbătare și bună sporire întru împlinirea gândului nostru.”

Din Rugăciunea pentru
Înălțarea unei Biserici

La începutul verii, în jurul celui de-al treilea Hram sărbătorit de parohia noastră, comunitatea a primit un dar neașteptat. Dintr-o dată, posibilitatea de a face să existe în Hamburg o biserică ortodoxă românească nu a mai părut doar un plan oarecum îndepărtat, ci a căpătat contur.

În cartierul Horn, pe strada Sievekingsallee, se găsește o biserică evanghelică a Nordelbischen Evangelisch-Lutherischen Kirche (Biserica Evanghelică Luterană de la Nord de Elba), ce poartă numele de Kapernaumkirche. Aceasta a funcționat timp de decenii, însă de la sfârșitul anului 2002 a fost sistată funcționarea ei, din motive de siguranță. Clădirea ar fi trebuit consolidată, însă titularii de la acea dată ai bisericii nu ar

fi putut face față costurilor ridicate pe care le presupuneau reparațiile. Biserica Evanghelică de la Nord de Elba este nevoită, așadar, după cum, în urmă cu doi ani, spunea însăși purtătoarea sa de cuvânt, Susanne Raubold, să se despartă pentru prima dată de o biserică.

În acest moment, Kapernaumkirche este încă pusă în vânzare. Cumpărătorii ideali ar trebui, pe cât posibil, să păstreze scopul religios al clădirii și, cel mai important, să efectueze lucrări de consolidare și recondiționare care să se finalizeze cel mai târziu la un an după încheierea contractului. Prețul este de 350.000 de euro, iar costurile de reparații și de transformare a clădirii în biserică ortodoxă (compartimentarea adecvată, fresca și podoabele specifice) sunt estimate la o sumă egală cu cea de cumpărare. De prisos să menționăm că parohia noastră deține, în acest moment, doar în jur de zece la sută din prețul de cumpărare al Kapernaumkirche.

În timpul verii, au avut loc negocieri între Parohia Sfântul Ioan Botezătorul și firma de imobiliare care deține clădirea. Aceste negocieri s-au finalizat de curând cu o propunere din partea firmei. Parohia ar trebui să achite un avans în valoare de 100.000 de euro, rămânând ca suma care rămâne să fie plătită în rate, timp de zece ani. Desigur, obligativitatea efectuării reparațiilor în decurs de un an se menține. Cei 100.000 de euro ar trebui depuși în contul firmei peste aproximativ o lună. Pentru o instituție finanțată exclusiv din

donajii, proiectul este îndrăzneț, căci presupune un venit stabil pe termen lung. Și cine ar putea vreodată să estimeze cât de stabilă este o donație?

Mulți se întreabă, probabil, de ce nu sunt luate în considerare și alte soluții. Nu ar fi, oare, mai comod, să achiziționăm un teren pe care să începem de la zero construcția propriei noastre biserici? Răspunsul este că da, dacă am dori să construim o casă sau un magazin. Însă aprobările și formalitățile care trebuie avute în vedere pentru construirea unui lăcaș de cult (mai cu seama unul creștin ortodox într-o țară creștină... dar nu și ortodoxă) ar fi aproape imposibil de surmontat. De asemenea, prețul acestei clădiri este comparabil cu prețul... unui teren gol. Biserica este mare, încăpătoare și, cu ceva muncă, poate fi transformată într-un lăcaș ortodox foarte primitiv. În plus, pe strada Sievekingsallee, o eventuală biserică românească ar putea beneficia de vecinătatea bisericii ortodoxe grecești.

În pofida tuturor piedicilor, nădejdea noastră rămâne la bunul Dumnezeu, pe Care nu încetăm a-L ruga să ne arate o cale către „împlinirea gândului nostru”, așa cum frumos spune și Rugăciunea pentru Înălțarea unei Biserici. Rugăciunea puternică a fiecăruia dintre noi, la fel ca și jertfa concretă, sunt necesare acum mai

Turnul bisericii Kapernaum are o înălțime de aproximativ patruzeci de metri

mult decât oricând altcândva. Să Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne cere să Îi facem Casă, că ne îndeamnă și ne poartă, din aproape în aproape; și să ne supunem cu bucurie Voi Lui celei sfinte!

Andreea Aiordăchioaie

ȘI ALȚII AU REUȘIT (1)

Schitul "Schimbarea la Față" din Botiza

Nu cu mult timp în urmă, când părintele Calinic a fost plecat pentru câteva săptămâni, în locul Sfinției Sale a slujit un vrednic preot din Maramureș. De părintele Isidor Berbecaru și de predicile sale însuflite

Schitul "Schimbarea la Față", pe când era încă în construcție

ne amintim cu toții cu drag. Iată povestea Mănăstirii din Botiza, județul Maramureș, ctitorie a părintelui Isidor și a credincioșilor din Botiza.

Despre o viață monahală în părțile acestea, nu se cunoaște

mai nimic, dar dealul numit Mănăstirea, de lângă sat, duce la concluzia că ar fi fost în vremuri mai îndepărtate o mănăstire în zonă. După 1989, credincioșii, de comun acord cu preotul paroh Isidor Berbecaru, au luat inițiativa înființării unei mănăstiri, idee îmbrățișată de Episcopia Ortodoxă Română a Maramureșului și Sătmăruului, la 14 august 1992 Episcopul Justinian sfințind locul. Cu banii credincioșilor s-a construit biserica, sarcina lucrărilor asumându-și-o părintele Isidor Berbecaru.

Biserica este o construcție de lemn pe temelie de beton, în formă de cruce, destul de spațioasă, având lungimea de 25 m, iar lățimea în zona absidelor naosului 12 m și în pronaos 8 m. Este înaltă, cu ferestrele aranjate pe două etaje. Catapeteasma este din lemn sculptat, sculptura foarte frumoasă fiind opera preotului Gheorghe Niculescu din Buzău. Altarul este luminat de trei ferestre, una așezată pe zidul din răsărit, celelalte două pe zidul din nord și cel din sud. Pronaosul, care are și balcon pentru cor, este luminat de trei ferestre pe zidul din nord și două pe cel din sud. Are și pridvor deschis susținut de opt stâlpi de lemn sculptat și împrejmuțat cu un grilaj din lemn, înalt de 1 m. Ușa de la intrarea în pronaos, prin partea de vest este masivă din lemn de stejar, foarte frumos sculptat. La sud are o a doua intrare, tot pe o ușă din lemn. Turla este pe pronaos, înfundată în formă pătrată la exterior și acoperită cu tablă cu solzi de pește. În podul pridvorului este instalat clopotul bisericii. Pardoseala este din beton, cu dușumea de scândură. Acoperișul bisericii este cu tablă zincată.

În mijloc satului, peste podețul pârâului Botiza, este biserica din Botiza construită în 1975-1977 și sfințită la 5 iunie 1988, cu hramul Duminica Tuturor Sfinților. Este pictată de Andrei Răileanu. Numai la câteva zeci de metri la nord, este bisericuța din lemn, construită în secolul al XVIII-lea la Vișeu de Jos și adusă la Botiza în 1899, când s-a renovat și s-a pictat din nou de Dionisie Luga și fiica sa, Aurelia. Din 1955 această biserică a fost declarată monument istoric.

După <http://www.manastiriortodoxe.ro>

Biserica "Sfinții Împărați Constantin și Elena" din Zărnești

Tot oaspetele nostru a fost și părintele George Bota, care, la Praznicul Adormirii Maicii Domnului, a venit să slujească în parohia noastră și să ne ceară ajutorul într-o problemă personală. Pruncul său, Siluan, în vârstă de numai șase luni la acea dată, suferă de ciroză în ultimul stadiu și are nevoie de un costisitor transplant de ficat.

Însă și părintelui George i-a hărăzit Dumnezeu bucuria de a fi ctitor. Ediția din 23 august 2010 a ziarului *Lumina* prezintă povestea construirii bisericii din satul Tohanu Vechi, comuna Zărnești, județul Brașov.

Preotul George Bota păstorește Parohia Tohanu Vechi II din orașul Zărnești, Protopopiatul Bran-Zărnești de aproape nouă ani, din 1 octombrie 2001, când a fost numit preot paroh de părintele mitropolit Antonie. "În 1992-1993 s-a început ridicarea unui lăcaș de cult pentru nevoile celor de aici, credincioșii de la Tohan - blocuri, care aveau de parcurs o distanță considerabilă până la biserica de care aparțineau în acea vreme. Din dorința lor și a părintelui Dorin Pușcariu, cel care a fost preot paroh aici înaintea mea, s-a început ridicarea unei capele, în jurul căreia se află și cimitirul orășenesc, care este încredințat parohiei spre îngrijire", a spus pr. George Bota. [...]

Biserica nouă s-a ridicat începând din 1996. "La început a fost un avânt mai mare, apoi posibilitățile au scăzut, pentru că, așa cum știm, orașul Zărnești a fost într-o perioadă de încercare din punct de vedere al posibilităților financiare ale oamenilor, uzina nu a mai avut posibilitatea să întrețină ritmul pe care l-a avut odinioară. Dacă până în 1991 erau 15.000 de muncitori, în uzină, la ora actuală mai sunt aproximativ 1.000 de muncitori, numărul celor care au intrat în șomaj este considerabil, iar posibilitățile oamenilor de a susține ridicarea unei biserici care presupune și necesită cheltuieli foarte mari s-au redus", a spus pr. Bota.

"În fiecare an, noi ne-am străduit, ne-am bucurat de fiecare cărămidă care s-a pus, de fiecare etapă care s-a mai depășit, iar acum, în acest an, exteriorul bisericii este aproape finalizat; în acest an vrem să începem și lucrările de finisare la interior, înțelegând aici tencuieli interioare, sistem de încălzire, pardoseală, apoi celelalte etape legate de mobilier, pictură și alte dotări", a menționat părintele paroh. [...]

O comunitate a unei parohii se construiește prin ziduri, dar și în duh. Odată cu ridicarea noii biserici, s-au consolidat și zidurile bisericii din inimi. "Acum, sigur că nu este important numai să ridici ziduri, important e ca biserica să fie vie, o biserică a sufletelor. Cea mai frumoasă biserică nu este cea poleită cu aur, cea mai frumoasă este biserica plină de credincioși. [...] Noua biserică este gândită pentru a permite participarea a 600-700 de persoane și credem că ea va fi plină atunci când va fi gata.

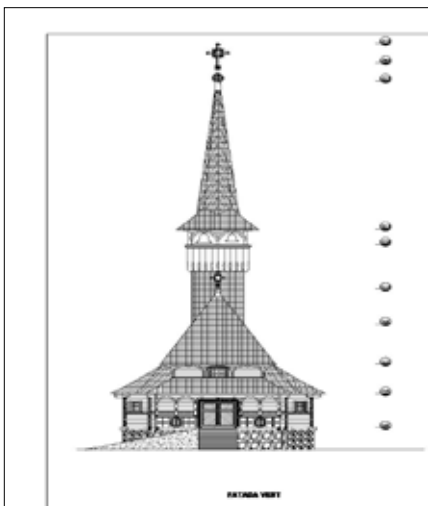
Ziarul Lumina, 23 august 2010

Să ne ajute Dumnezeu să urmăm, în Hamburg, exemplul credincioșilor din Tohanu Vechi, care și-au construit biserică pe pământ și în suflete deopotrivă!

ȘI ALȚII AU REUȘIT (2)

A face parte dintr-o parohie din afara granițelor României poate fi un dezavantaj, însă depinde în totalitate de preot și de credincioși transformarea acestei situații într-una favorabilă.

Pentru părintele Emilian Geabănă, preot paroh al comunității românești din Guadalajara, Spania, și pentru enoriașii de acolo, depărtarea de casă nu a însemnat altceva decât o apropiere mai strânsă de Dumne-

Planul bisericii din Guadalajara (1)

zeu și conștientizarea necesității de a avea un lăcaș de cult propriu. Astăzi, lucrările de construcție a bisericii sunt în toi la Guadalajara. Am discutat cu părintele Emilian, rugându-l să ne împărtășească modul în care au decurs lucrările în așa fel încât, la mai puțin de doi ani de la înființarea parohiei, românii din Guadalajara să aibă o biserică a lor.

Calea: Părinte Emilian, spuneți-ne câteva cuvinte despre cum ați ajuns păstorul românilor din Guadalajara.

Părintele Emilian: În 19 octombrie 2008 am săvârșit prima Sfântă Liturghie în mijlocul românilor ortodocși din Guadalajara, Spania. Înființarea parohiei "Sfântul Cuvios Ioan Casian" s-a făcut prin decizia Preasfințitului Părinte Timotei, Episcopul Ortodox Român al Spaniei și Portugaliei, moment în care am fost numit și preot paroh al acestei parohii.

C.: Cât de mare este comunitatea de români din Guadalajara?

P.E.: Comunitatea de români în provincia Guadalajara, Spania este destul de numeroasă, aproximativ 4.000 de români înscrși în arhivele primăriei din Guadalajara, însă doar în jurul a 1.000 de români au ceva în comun cu credința creștin ortodoxă, iar din aceștia 120-140 vin în mod regulat la sfintele slujbe.

C.: Câți oameni număra la început tânăra parohie? Unde slujeați?

P.E.: În primele duminici de slujire a

Sfintei Liturghii în această parohie erau prezenți la slujbă câteva zeci de credincioși, dar cu timpul numărul acestora a crescut, au aflat din ce în ce mai mulți credincioși despre activitatea noastră de la Guadalajara, motiv pentru care a fost înființată și o filie a parohiei, la 75 km de Guadalajara. Spațiul în care ne desfășurăm activitatea nu este unul foarte potrivit misiunii Bisericii Ortodoxe, fiind vorba despre o sală de activități din cadrul misiunii sociale catolice, spațiu pe care la început l-am avut la dispoziție doar duminica, iar apoi printr-o colaborare mai bună, a fost extins și sâmbăta, iar la acest moment folosim spațiul și peste săptămână, ori de câte ori este nevoie. În curând ne vom muta într-un spațiu care ne va fi la dispoziție tot timpul, nemaifiind nevoie să lăsăm loc și altor activități.

C.: Cum au răspuns credincioșii la propunerea de a participa la zidirea unei biserici?

P.E.: Propunerea construirii unui lăcaș de cult este efectul firesc al vieții religioase a unei comunități, pentru că numai așa este posibilă împlinirea misiunii Bisericii Ortodoxe de a învăța, a sfinții și a conduce spre mântuire sufletele. Spațiul special acestei activități religioase este cheia existenței bisericii luptătoare spre manifestări spirituale, numai experiența anilor în care nu avem spațiu adecvat face a se înțelege lipsa locașului de cult.

C.: La scurt timp după ce s-a înființat parohia, ați început construcția unei biserici. Cum s-a născut acest plan și de cine a fost sprijinit?

P.E.: Pentru motivul că spațiul de slujbă nu este unul potrivit misiunii Bisericii Ortodoxe și întrucât nu a existat posibilitatea să slujim într-o altă biserică ce ar fi fost liberă, s-a luat inițiativa de a se cere primăriei din Guadalajara un spațiu pentru a ne putea desfășura activitatea. Primăria a răspuns afirmativ cererii noastre și ne-a oferit un teren de 6.000 mp unde să putem construi o biserică, precum și un spațiu social cu care vom putea împlini cuvântul Evangheliei.

La împlinirea acestui plan duhovnicesc, căci așa este construirea unei biserici, ne-am angajat cu mic cu mare comunitatea de români ortodocși din această parohie, pentru că o biserică aparține total comunității de credincioși, motiv pentru care s-a decis să fie jertfa credincioșilor noștri.

C.: Cum arată proiectul bisericii?

P.E.: S-a decis aducerea unei biserici ortodoxe de lemn în stil maramureșan pentru costurile mai scăzute, dar și pentru stilul deosebit specific românesc al acestora.

C.: În ce stadiu se află acum lucrările?

P.E.: La acest moment biserică se află în lucru la echipa de meșteri din România și sperăm ca în câteva săptămâni să

obținem toate aprobările necesare construirii fundației bisericii, un demisol pe care îl vedem necesar pentru activități ca: școală parohială, expoziții, întâlniri, conferințe etc. Echipa de meșteri este de la Bârsana, Maramureș. Pentru construirea demisolului ne vom ocupa împreună cu credincioșii noștri care au cunoștințe și cadrul legal necesar desfășurării unei astfel de activități.

C.: Care sunt planurile de viitor ale parohiei?

P.E.: Întrucât terenul oferit de primărie parohiei noastre este generos (6.000 mp), după construirea bisericii o să ridicăm și clădiri cu specific social pentru a putea fi de folos comunității de români și nu numai.

C.: În ce fel s-a schimbat viața parohiei de când visul de a avea o biserică a început să prindă contur?

P.E.: Viața parohiei se modifică în mod firesc, ea se diversifică odată cu săvârșirea sfintelor slujbe, cu activitățile ce converg din slujirea aproapelui. Sigur că este cea mai mare bucurie ce se poate întâmpla în viața religioasă a unei comunități și, așa cum ne spunea Preafericitul Părinte Patriarh Daniel la vizita făcută în aprilie în episcopia noastră: "o biserică născută în inimile noastre va prinde contur fizic prin ridicarea unui lăcaș de cult», ce se naște mereu acolo unde o comunitate de creștini.

Comunitatea, a fi împreună, este ex-

Planul bisericii din Guadalajara (2)

presia dorinței mântuirii noastre, de vom vrea să ne mântuim trebuie să fim împreună, iar de vom fi împreună nu ne va fi nimic imposibil, și nu de puține ori istoria ne stă mărturie acestui lucru! Iar nouă, românilor ortodocși, strămoșii noștri ne-au lăsat alături de credință și mărturia jertfei lor : biserică – locaș de închinare!

Și noi putem fi ctitori! Jertfa noastră va fi mărturie a credinței noastre în timp și peste timp!

A consemnat:
Maria-Alexandra Pătraș

ZECIUIALA: PUNÂNDU-L LA ÎNCERCARE PE DUMNEZEU

Pentru creștinii ortodocși, este un imperativ moral și spiritual faptul de a consacra lui Dumnezeu averile și proprietățile lor - alături de însăși viața lor - pentru scopul Său și slava Sa. Acest imperativ a dobândit expresie concretă în porunca vetero-testamentară de a da zeciuială: a zecea parte din producție și din bunuri era consacrată lui Dumnezeu, după modelul lui Avram, care a dat a zecea parte din prăzile de război lui Melchisedec, preotul Celui Preaînalt" (*Facere* 14, 19-20; cf. *Levitic* 27, 30-33; *Numeri* 18). În practică, zeciuiala lui Israel oferea suport material pentru Templu și pentru preoții săi. Odată cu reforma din *Deuteronom*, utilizarea zeciuiei s-a extins, oferind suport material și pentru leviți (care nu aveau proprietăți), pentru străini, pentru văduve și orfani (*Deuteronom* 14, 27-29).

În Biserica primară, zeciuiala a devenit simbol atât al dăruirii

de sine cât și al dăruirii averilor, dăruire adusă lui Dumnezeu ca semn de mulțumire și de iubire: "din toate ale voastre, luați primele roade [...] și dați din ele după poruncă" (cf. *Didahia* 13, 7); Sfântul Irineu scrie în lucrarea sa *Împotriva ereziilor*: "Jertfa Bisericii, pe care Domnul a rânduit-o să fie adusă în întreaga lume, este primită de Domnul ca jertfă curată [...] chiar cel ce aduce este

slăvit prin ceea ce aduce, dacă darul său este primit" (IV. 18. 1).

În *Deuteronom* (14,22) zeciuiele sunt aduse și consumate în contextul unei mese sacrificiale. Cu toate că Biserica nu a dezvoltat în sens formal relația dintre zeciuială și masa euharistică (deși Dumnezeiasca Liturghie cheamă binecuvântarea lui Dumnezeu peste

noastre vieți lui Hristos, Dumnezeu nostru". Zeciuiala nu este atât de importantă sub aspect economic, cât sub aspect duhovnicesc. Nu este doar un mijloc de a sprijini programele și acțiunile Bisericii ca instituție. Adevăratul său sens este acela de a recunoaște, în modul cel mai concret și vizibil, că Dumnezeu este Stăpânul absolut al vieții noastre și că, de fapt, credința noastră în El - și în credințioșia Lui - reprezintă încrederea absolută în făgăduințele Lui (*Matei* 6, 19-34). [...]

"Măinile celor ce dau sunt veșnic pline" [spune un vechi proverb rusesc]. Dumnezeu Însuși ne-a încredințat de aceasta în urmă cu milenii, prin gura proorocului Maleahi (3, 6-11).

Poporul, zice Maleahi, a jefuit pe Domnul neaducând zeciuiala rânduită la magazia Templului din Ierusalim. Dumnezeu răspunde: "Aduceți toate zeciuielele la vistierie și să fie merinde în casa Mea și puneți-Mă și pe Mine la încercare, zice Domnul Savaot, și veți vedea că voi deschide, la dorința voastră, stăvilarele cerului și voi vărsa din belșug binecuvântarea, spre binele vostru".

Părintele John Breck - fragment din cartea *Dorul de Dumnezeu - Meditații ortodoxe despre Scriptură, Etică și Liturghie*

Icoana înmulțirii pâinilor. Hristos primește o jertfă mică și o întoarce înmulțită

"cei ce-și aduc aminte de cei sărmani"), această legătură vetero-testamentară între dar și masă sugerează că zeciuiala ar avea o calitate sacramentală.

În calitate de creștini ortodocși care trăiesc într-o societate excesiv de competitivă - în care Mammona este dumnezeul preferat - trebuie să redescoperim acest aspect sacramental al zeciuiei, ca dăruire simbolică "a întregii

UN CUVÂNT DESPRE JERTFĂ AL PĂRINTELUI TEOFIL

[...] Sfântul Marcu Ascetul, de pildă, în Filocalie are un cuvânt care spune că noi nu avem ce să-l aducem lui Dumnezeu. Dacă am făcut ceva rău, nu putem să compensăm cumva răul de odinioară cu faptele bune din prezent. De ce? Spune el de ce. Pentru că noi nu avem nimic de adus lui Dumnezeu. Cum nu avem nimic de adus lui Dumnezeu? Nu putem să facem nimic bun? Nu, putem să facem lucruri bune, dar lucrurile bune pe care le facem noi sunt datoritiile noastre față de Dumnezeu. Nu le facem din puterea noastră numai, ci le facem ca un fel de colaboratori ai lui Dumnezeu. Dumnezeu ne dă cinstire făcându-ne pe noi, cum zice Sfântul Petru Damaschin, colaboratori ai Lui. De aceea sfinții, cu cât făceau mai mult bine cu atât se smereau mai tare. Nu se smereau ca unii care au făcut păcate, nu cu gândul la păcate se smereau, ci se smereau cu gândul la faptul că e o

cinstire pentru ei binele pe care-l pot face, că sunt colaboratori ai lui Dumnezeu, că-i cinstesc Dumnezeu făcându-i colaboratori ai Săi și că nu numai din puterea lor se face binele. Așa încât sfinții aveau totdeauna motive să se smerească. Bineînțeles că nu aveau o smerenie ostentativă, așa cum fac unii dintre noi și mai ales dintre călugări, care tot timpul se prezintă ca păcătoși, că sunt păcătoși, că sunt nevrednici. Nu în sensul acesta. Au avut în conștiința lor gândul că ei sunt datori lui Dumnezeu. Nu au avut niciodată gândul că Dumnezeu le este dator lor, ci gândul că ei sunt datori lui Dumnezeu.

Așadar, Sfântul Marcu Ascetul atrage atenția că, dat fiind faptul că Dumnezeu ne-a dat puterile de a face bine, orice bine pe care îl facem suntem datori cu el, nu avem niciodată un plus. Cum e concepția catolică ce zice că pentru a te putea mântui ai nevoie

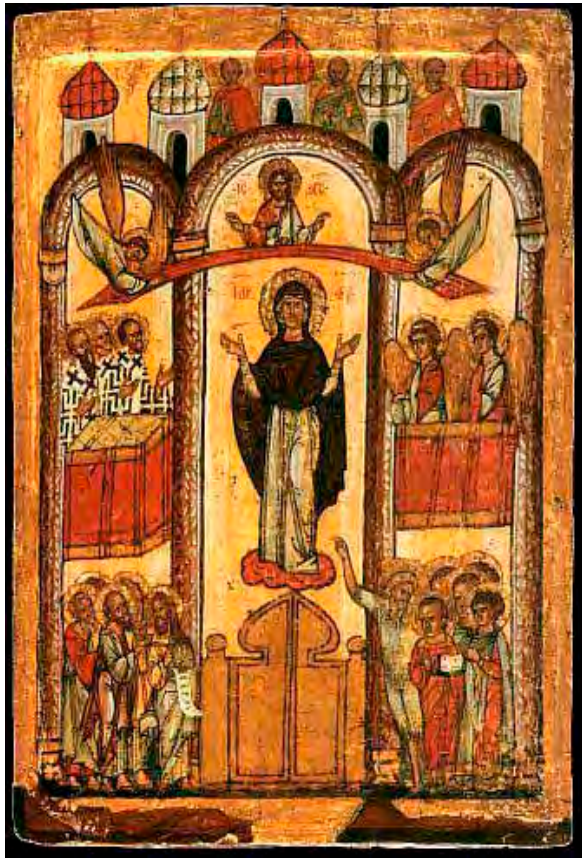
de o anumită cantitate de fapte bune, care bineînțeles te schimbă spre bine, dar ai și niște surplusuri dacă faci mai multe fapte bune, care, după aceea, se pot da altora care nu au făcut atâtea fapte bune câte le sunt suficiente. E o concepție, oamenii pot gândi ce vor. Dar ortodox gândind, noi nu avem niciodată un plus pe care îl dăm, pe care îl putem transfera la alții. Ci tot ce facem noi spre bine se adaugă la ceea ce suntem noi, se scrie în Cartea Vieții noastre și ne este necesar pentru că niciodată nu ne putem opri din calea binelui. Noi suntem limitați și ne oprim cumva din calea binelui prin limitele pe care le avem, prin mărginirile noastre, dar ceea ce facem noi e totdeauna ceva cu care suntem datori. [...]

Părintele Teofil Păriaian
Sursa: www.nistea.com

MAICA DOMNULUI NE PĂZEȘTE CU SFÂNTUL SĂU ACOPERĂMÂNT

Luna octombrie debutează cu pomenirea Sfântului Acoperământ al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Iată ce aflăm din Sinaxar și din Viețile Sfinților despre acest praznic.

Trebuie să știm că acest praznic a început a se prăznuir pentru o pricină ca aceasta: în zilele împăratului Leon cel Înțelept în Constantinopol, spre o duminică, făcându-se priveghere de toată noaptea în sfânta biserică Vlaherna a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în întâia zi a lunii octombrie, și mulțimea poporului stând înaintea, ca la patru ceasuri de noapte fiind, Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos și-a ridicat ochii în sus împreună cu ucenicul său, Fericitul Epifanie, și au văzut pe împărăteasa a cerului, pe ocrotitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh și rugându-se, strălucind cu lumină și acoperind pe popor cu cinstitul său omofor, înconjurată de oști cerești și de mulțime de sfinți, care stăteau în

haine albe cu cucernicie împrejurul ei; din care doi erau mai aleși, Sfântul Ioan înaintemergătorul și Evanghelistul Ioan. Iar cele cu umilință graiuri ale rugăciunii ei către iubitul său Fiu și Dumnezeuul nostru Iisus Hristos, acestea s-au auzit: "Împărate ceresc, primește pe tot omul cel ce Te slăvește pe Tine, și cheamă în tot locul preasfânt numele Tău; și unde se face pomenirea numelui meu, acel loc îl sfințește, și preamărește pe cei ce Te preamăresc pe Tine, și pe cei ce cu dragoste mă cinstesc pe mine Maica Ta. Primește-le toate rugăciunile și făgăduințele și-i

izbăvește din toate nevoile și răutățile". Știind și noi pe solitoarea și pe acoperitoarea noastră, să năzuim către dânsa cu umilință strigând: "Acoperă-ne pe noi cu acoperământul tău, Preasfânta Fecioară, în ziua răutăților noastre; acoperă-ne în toate zilele noastre, iar mai ales în ziua cea rea când sufletul de trup se va despărți, de față să ne stai întru ajutor, și să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer, și în ziua înfricoșătoarei judecăți, să ne acoperi pe noi întru ascunsul Acoperământului tău". (Sinaxar, după <http://www.calendar-ortodox.ro/luna/octombrie/octombrie01.htm>).

Între toți sfinții cei ce s-au arătat în biserică cu Preacurata Fecioară, doi erau mai aleși: Sfântul Ioan Înaintemergătorul [iată, deci, ce mare binecuvântare este să îl avem pe Sfântul Ioan Botezătorul ca ocrotitor] - al-tul mai mare decât el nu a fost între cei născuți din femeie - și Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu, pe care îl iubea Iisus și care s-a rezemat pe pieptul Lui. Pe amândoi aceștia rugăciunea noastră, Fecioara Maria, i-a pornit cu sine la rugăciunea cea pentru noi, ca pe cei ce au multă îndrăzneală către Dumnezeu, ca prin ajutorul lor să plece mai degrabă pe Dumnezeu spre milă, pentru că mult poate rugăciunea ajutorându-se. (Viețile Sfinților pe Octombrie, 2005, p. 14)

Am văzut, așadar, cât de puternică este rugăciunea Născătoare de Dumnezeu. Să ne rugăm neîncetat Maicii Domnului să ne acopere și pe noi cu rugăciunile sale stăruitoare către Dumnezeu și să mijlocească pentru iertarea păcatelor și pentru mântuirea sufletelor noastre!

Domnul atotvăzătorul îndelung-răbdătorul, voind să arate adâncul cel nemărginit al iubirii Sale de oameni, te-a ales pe tine pentru a fi Lui Maică și te-a făcut pe tine creștinilor apărătoare nebiruită. Ca după judecata lui Dumnezeu, chiar de ar fi cineva vrednic de osândă, totuși prin Acoperământul tău cel puternic, capăta vreme de pocăință și cântă ție : Aliluia !

[...] Făclie primitoare de lumină, văzându-te pe tine la rugăciune în văzduh, în biserică din Vlaherne, poporul ce era de față a strigat: " De unde este nouă aceasta ca să vină Maica Domnului nostru aici? "Iar Sfântul Andrei, cu Epifanie, cu smerenie către tine se rugau, zicând:

Bucură-te, dătătoarea cea fără de zavistie, a tuturor darurilor celor pământești și sufletești;
Bucură-te, credincioasa solitoare a păcătoșilor celor ce pun început de pocăință;
Bucură-te, pururea împreună ajutătoare a celor ce se luptă împotriva patimilor și a curselor diavolești;
Bucură-te, nevazută îmblânzire a stăpânilor celor tirani și cu nărav de fiară;
Bucură-te, repaus și bucurie tainică a robilor celor blânzi și primitori;
Bucură-te, liniștea prea dorită a căsătoriților celor credincioși;
Bucură-te, grabnica și fără suferință dezlegare a maicilor celor născătoare de prunci;
Bucură-te, Maică, ajutătoare noastră bună în ceasul sfârșitului nostru;
Bucură-te bucuria noastră, acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău Acoperământ.

Din Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului

Condacul 7 și Icosul 11

O GURĂ DE AER BINECUVÂNTAT LA ESSEX

Era ceva vreme de când începuse a-mi fi dor de Mănăstirea Ortodoxă "Sf. Ioan Botezătorul" de la Essex, de lângă Londra, când Domnul a îngăduit să ajung din nou acolo. Mare bucurie! O fată din grupul nostru a primit un email prin care asociația NEPSIS a tinerilor ortodocși din Mitropolia Europei Occidentale și Meridionale, invita la un pelerinaj și o serie de conferințe cu tema "Rugăciunea – experiența Vieții Veșnice", la care urmau să participe Părintele Arhimandrit Zaharia Zacharou, ucenicul Cuviosului Sofronie, Maica Magdalena (conferențiar renumit, mai ales pe tema educării copiilor în credința ortodoxă) și Ieromonahul Savatie Baștovoii. Am zis imediat "da", mai ales auzind de Părintele Savatie, cu ale cărui scrieri mă delectasem nu de puține ori. După două ore, eram deja un grup de patru fete cu programul aranjat pe patru zile în septembrie. Mi-am amânat, așadar, bucuria pentru data de 16 septembrie, peste nici o lună, când urma să zburăm spre Londra.

Cu câteva zile înainte de plecare, a început să circule un zvon cum că Părintele Savatie nu a primit viza pentru Marea Britanie, deci nu va mai veni. Am fost foarte dezamăgită și la un pas de a-mi anula plecarea, dar mi-am amintit imediat de dorul meu de Essex, care nu avea inițial nimic de-a face cu prezența nimănui acolo. Speram însă să fie un zvon nefondat. Ne-am pomenit în ziua plecării spre Londra, cu multe pe cap, fără lire (nici n-am crezut că poate fi o problemă procurarea lor în ziua respectivă, dar s-a dovedit a fi pentru unii dintre noi), dar cu entuziasm și bucurie în suflet. Seara eram la aeroport un grup de (acum doar) trei, vorbărețe și cam obosite. Luminile Londrei au licărit curând și în ochii noștri curioși și dornici să-l întâlnească pe noul nostru prieten, unul dintre oamenii de bază ai NEPSIS, care ne aștepta la aeroport. Nu știam mare lucru despre program, eu uitasem și care e tema conferințelor, dar aproape că nu mai conta. De fapt, pentru mine cel mai important era că voi ajunge iar la Essex, în locul acela special unde fusesem voi un an și jumătate în urmă și care lăsase o pace la mine în suflet cum în puține locuri se întâmplă. Evident că la scurt timp după primul meu pelerinaj am pierdut pacea aceea, căci foarte multe s-au întâmplat în lunile ce au urmat, dar dorul și gândul de a fi iarăși la Essex au persistat.

Pe 16 septembrie, joi, aproape de miezul nopții, ne aflam într-o mașină care ducea spre Mănăstire. Pentru sâmbătă erau programate conferințele cu Părintele Zaharia și Maica Magdalena. A doua zi am petrecut-o explorând împrejurimile casei "The Well" [Fântâna] din incinta Mănăstirii, unde am fost cazate. Din cauza oboselii acumulate, n-am reușit să participăm la slujba de dimineață, să fim împreună la 'rugăciunea inimii'. Se știe că Mănăstirea "Sf. Ioan Botezătorul" de la Essex (datorită faptului că maicile și părinții - deși vorbesc cu toții engleză - vin din țări diferite, deci vorbesc limbi diferite) este unul din lăcașurile de rugăciune unde multe dintre slujbele Ceasurilor sunt 'înlocuite' de ore intensive de 'rugăciunea inimii', ca esență a întregii rugăciuni către Domnul. Așa a lăsat Părintele Sofronie, ucenic al Sfântului Cuvios Siluan Athonitul și întemeietor al Mănăstirii. Moștele Sfântului odihnesc în Biserica 'Mică', și se oferă spre închinare doar celor care o cer.

Maica Serghia ne-a povestit despre Sfântul Siluan, despre Părintele Sofronie, la mormântul căruia ne-am și închinat, am fost hrăniți atât cu roade de pe domeniul Mănăstirii, cât și din seninatatea și bucuria pe care maicile și părinții ni le dăruiau: fie cuvinte împărtășite, fie 'doar' cu privirea cu care ne învăluiau și care exprima... nimic

altceva decât dragoste de oameni și de toată făptura lui Dumnezeu. E atât de mult frumos acolo, încât - dacă n-ai ști că lupta cea mai mare se duce înlăuntru și e nevăzută - ai zice că ești în Rai.

Seara am participat la slujba de Priveghere, iar a doua zi urma să ne închinăm la Moaștele Sfântului Siluan, aceasta este rânduiala Mănăstirii. A doua zi, sâmbătă, ne-am întâlnit cu alți oameni dragi, oaspeți de peste tot: Olanda, Irlanda, Germania, prieteni vechi și noi, alături de care ne-am simțit ca într-o mare familie. Am mâncat împreună (bucatele gătite acolo sunt delicioase, cum e mereu în mănăstire și în tot lucrul și locul unde e binecuvântare), s-a citit Acatistul Sfântului Siluan, apoi ne-am închinat la Moaștele Sfântului, ca o încununare a bucuriei de a fi toți atunci acolo. Apoi ne-am adunat pentru conferință. Ne-au vorbit Maica Magdalena și Părintele Zaharia, pe tema rugăciunii, împărtășindu-ne din Cuvântul Părintelui Sofronie. Cuvântul Maicii a fost concis, dar atât de profund, iar răspunsurile la întrebări au curs atât de firesc, încât nu văd cum ar fi putut fi mai de folos de atât. Rugăciunea să fie acum și mereu, simplă și din suflet, să dăm inima noastră Domnului prin rugăciune, care este o poartă spre El. Părintele Zaharia a vorbit parcă pentru urechi mai elevate, dar esența a fost aceeași, iar bunătatea și largimea inimii au stat înaintea limbajului academic.

Seara am plecat spre Londra, iar doua zi am participat la Sfânta Liturghie în parohia „Sf. Gheorghe” de acolo. Acolo am avut sentimentul că sunt în România; într-atât de mult specific românesc dau oamenii locului aceuia, unde eram toți adunați în rugăciune, unde cinci preoți români slujeau împreună Sfânta Liturghie.

Catapeteasma Bisericii "Mici" a Mănăstirii, construită deasupra mormântului Părintelui Sofronie

Printre ei era și Părintele Arsenie de la Mitropolia din Nürnberg, care a ținut și predica. A urmat conferința la care Părintele Savatie Baștovoii era mult-așteptat. Din păcate, zvonul inițial s-a adeverit, Părintele nu a primit viza pentru Marea Britanie, așadar am fost lipsiți de bucuria de a-l avea în mijlocul nostru.

Ne-a vorbit, în schimb, teologul Laurențiu Dumitru, care se afla întâmplător în Londra, despre rugăciune, despre evitarea rugăciunii de tipic și despre dorința de a merge la miez în drumul către Domnul. Apoi a ținut un cuvânt și Părintele Arsenie, precum și părinții care slujiseră în acea zi Sfânta Liturghie și care se aflau de față. S-au adresat întrebări care pe unii îi măcinau, iar pentru alții nici nu existaseră până atunci, dar răspunsurile ne-au privit pe toți. Vreau să cred că duhul de la Essex ne-a însoțit și ne va însoți multă vreme și va contribui la zidirea noastră duhovnicească.

A doua zi, foarte devreme, am zburat înapoi spre Bremen, și - în mai puțin de o oră - eram iarăși departe de locul acela drag, unde nici n-aș fi crezut că fructele acelea portocalii nu sunt cătină, că iepurașii care pășteau iarba Mănăstirii fac mai mult rău decât bine, că pacea se vede, dar lupta rămâne ascunsă.

Roxana Grigoraș

DESPRE INCONSECVENȚELE DE NETĂGĂDUIT ALE TEORIEI EVOLUȚIONISTE (PARTEA A 3-A, ULTIMA)

[...] Calcule simple au arătat că timpul necesar pentru ca o proteină formată din 100 de aminoacizi să adopte conformația (forma) în care este ea activă în interiorul unei celule, prin mișcări întâmplătoare ale atomilor constituenți este mai mare decât ceea ce oamenii de știință consideră a fi vârsta universului - câteva miliarde de ani. Cu toate acestea, în interiorul celulelor, proteine formate din mii de aminoacizi adoptă conformația potrivită în mai puțin de o secundă, fapt din care se poate concluziona că lucrurile nu s-au petrecut la voia întâmplării. Acest fapt este cunoscut în știința sub numele de Paradoxul lui Levinthal, și este de natură să ne ridice întrebări cu privire la veridicitatea ipotezei hazardului în formarea celulelor vii.

Și de data aceasta, însă, se face abstracție de faptul că ipoteza este practic total lipsită de acoperire, și se trece în grabă la explicarea formării organismelor.

Pe scurt: la începuturi erau câteva celule vii. Și la voia întâmplării s-au unit în formațiuni ordonate de celule, sfidând din nou legile entropiei. Și, tot la voia întâmplării, au început să se diferențieze celulele între ele, astfel că și formațiunile compuse de ele au început să fie diferite. Tot întâmplarea a făcut ca aceste formațiuni să se îmbine perfect una cu alta, aceasta îmbinare având ca rezultat ceea ce numim noi astăzi organisme. Și, pentru că tot acest scenariu se petrece în supra primordiale, primele organisme apărute sunt considerate a fi organisme acvatice. De ce s-au plictisit organismele acvatice de viața monotonă din baltă, asta nu pot savanții să explice, însă cert este că la un moment dat organismele din apă s-au mutat pe uscat și s-au transformat în alte organisme, cu membre în loc de înotătoare, sau aripi, după caz. La rândul lor, aceste organisme au început să se transforme în alte organisme, și tot așa, până s-a ajuns la lumea pe care o cunoaștem astăzi.

Punctul de plecare al acestei teorii îndrăznețe a fost faptul că deja arhicunoscutul savant Darwin a observat asemănări între ciocurile câtorva specii de păsări, și a tras din aceasta concluzia absolut nefundamentată, că speciile ar fi evoluat dintr-un strămoș comun. Ca membru respectabil al comunității științifice, nu putea cuprinde cu mintea ipoteza că Dumnezeu, ca și Creator al lumii, le-a dat păsărilor respective ciocuri asemănătoare pentru scopuri asemănătoare. Se pare că ipoteza strămoșului comun pare onora mai plauzibilă. Și de la bieteles păsări a început odiseea teoriei evoluționiste. S-au căutat asemănări fizice între diferite animale și s-au născocit strămoși comuni, până ce s-a ajuns cu gradele de rudenie până în supra primordiale, unde locuia LUCA (din engleză- "last unknown common ancestor")- cel mai vechi strămoș comun necunoscut. Nu se știe cine era acest LUCA, sau cum arăta, însă ne asigură oamenii de știință că este doar o chestiune de timp până ce și acest mister va fi elucidat.

Nu există dovezi solide în favoarea acestei teorii, doar asemănări între ființele vii și imaginația extrem de bogată a unora care au respins din toată ființa lor posibilitatea existenței lui Dumnezeu. Există, însă, o mulțime de exemple care sfidează această teorie, însă comunitatea științifică s-a hotărât să o accepte în ciuda tuturor contraexemplurilor. Evident, și în cazul acesta, ajutor de nădejde în evitarea unei explicații pertinente sunt miliardele de ani. Se mai bazează și pe capriciozitatea vremii, care - schimbătoare fiind - le-a silit pe bieteles necuvântătoare de la începuturi să se adapteze.

Faptul că fiecare ființă vie este înzestrată cu toate caracteristicile necesare să trăiască într-un anumit mediu este mai degrabă o dovadă a faptului că lumea a fost creată cu înțelepciune, decât a faptului că viețuitoarele s-au adaptat din mers la condițiile respective. În zilele noastre, dacă un animal este dus într-un mediu cu condiții neprielnice lui, în mod sigur va muri înainte ca evoluția să îi vină în ajutor în

vreun fel.

Varianta științei este că, din multitudinea de vietăți ce s-au găsit la un moment dat într-un anumit mediu, au supraviețuit numai cele care posedau caracteristicile necesare (în mod absolut întâmplător), și restul au murit, și de aceea se observă astăzi această potrivire perfectă. Și atunci, am putea întreba, dacă erau deja pregătite aceste vietăți pentru condițiile respective, atunci de ce au simțit nevoia să evolueze? Nu de nevoie, evident, căci cele ce ar fi avut nevoie să evolueze în altceva au murit înainte de a avea timp să facă acest lucru. Și atunci, care vietăți au evoluat și de ce?

Peste aceste întrebări se trece, însă, în goană, și omenirii întregi îi este prezentată această teorie schiopătândă, drept adevăr de netăgăduit, evitându-se pe cât posibil demascarea oricărei neclarități.

Această teorie smulge omul din brațele lui Dumnezeu și îl aruncă în brațele maimuțelor necuvântătoare. Este de prisos să întrebăm de ce mai trăiesc în zilele noastre pe planetă maimuțe, din moment ce evoluția le putea aduce pe toate la o condiție mai bună.

Când a fost descoperit primul schelet al așa-zisului "Om de Neanderthal", acesta a fost adus spre analiză unui medic specialist în oase. Și ipoteza acestui medic a fost că scheletul aparține unui om care a lucrat toată viața în mină, și de aceea este adus de spate și are craniul puțin teșit (de la greutatea celor ce trebuiau cărate pe cap în fiecare zi.)

Însa un liber cugetător cu imaginația mai bogată l-a contrazis pe acest medic, și a venit cu ipoteza că scheletul nu este al unui om, ci al unei ființe ciudate, care seamănă și cu un om, dar și cu o maimuță. Și comunitatea științifică s-a grăbit să îl creadă pe acesta din urmă, poate pentru că ipoteza lui părea mai picantă decât a medicului. Astfel, fără a avea dovezi în favoarea ei, au adoptat-o ca teorie de neclintit.

La întrebarea: - câți "Oameni de Neanderthal" s-au găsit până acum, ca să aibă acoperire teoria că la un moment dat în trecut planeta era locuită de "Oameni de Neanderthal"? - oamenii de știință se grăbesc să coalească răspunsul și să spună că lucrul acesta nu are importanță, oricum, din punctul lor de vedere, teoria este adevărată și nu există altă explicație.

Aceste învățături îl așază pe om la același nivel cu toate necuvântătoarele, astfel că nici nu mai încapă vorbă despre Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu în noua versiune a poveștii neamului omenesc.

Dumnezeu a spus însă oamenilor povestea cea adevărată acum foarte multă vreme. I-a făcut-o cunoscută în chip minunat lui Moise, care a dat-o mai departe omenirii întregi. Și, de multă vreme, Dumnezeu așteaptă smerit ca noi să vrem să o ascultăm. La primul nostru pas sincer către adevăr, Dumnezeu se așază în fața inimii noastre, gata să ni-l dezvăluie tot.

Este un lucru minunat faptul că Sfinții Părinți au rânduit în Sfânta Liturghie o rugăciune pentru "buna întocmire a văzduhului" cu aproape două mii de ani înainte ca știința să descopere că văzduhul are o întocmire perfectă pentru întreținerea vieții pe Pământ. (o modificare mică a concentrațiilor gazelor componente ale atmosferei ar fi catastrofală).

Dumnezeu ne îndeamnă să căutăm adevărul, și promite ca îl vom afla. Să cerem ajutorul Lui în aceasta, și promite ca ni-l va da.

Să pornim, așadar, și noi în căutarea adevărului pe drumul pe care Domnul merge înaintea noastră și ne descoperă minunile Sale. Să îl rugăm să descopere Chipul și Asemănarea Sa în sufletul fiecăruia dintre noi, ca să putem mărturisii cu credință nestrămutată în fața întregii lumi că suntem fiii ai lui Dumnezeu, și nu fiii ai supei primordiale!

Maria-Alexandra Pătraș